

SVERIGES RUNINSKRIFTER

UTGIVNA AV

KUNGL. VITTERHETS HISTORIE OCH ANTIKVITETS AKADEMIEN

ANDRA BANDET

ÖSTERGÖTLANDS RUNINSKRIFTER

GRANSKADE OCH TOLKADE

AV

ERIK BRATE

STOCKHOLM

KUNGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER

1911
[111410]

139. Väster Tollstads kyrka, Lysings hd.

Pl. XLV. Fig. 1 (B. 923).

Litteratur: B. 923; L. 1663; W. 203; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland*, s. 630.

Broocman säger runstenen ligga i vapenhusdörren, men P. A. Säve fann den 1861 icke mer.

Teckningen i B. 923 visar, att stenen varit en gravhäll av kalksten, enligt måtten i B. 923 har runstenen varit 2,48 m lång, 84 cm bred över slingbandet i storändan, 80 cm över sista runan. Slingans normalbredd har varit 10 cm.

Inskriften står i tvänne slingor längs stenens långsidor och är i B. 923 följande:

Högra slingan: :rikulfr : lel kiaru : kumbl : pesi · eftnr Vänstra slingan: kiarpar · fapur ·

sih kup : hialbi : aoutih — i :

I B. 923 står **lel** för **let** och i **pesi** saknas övre delen av **es** och den nedre av **i**. Den stav, som finnes framför **kup**, har ej upptagits, då den synbarligen tillhör den rämna, som delar stenen i två halvor. Däremot har jag ej velat rätta **sih** till **sin** och borttaga **i** uti **aouti**, ehuru åtminstone det senare troligen icke varit ristat. Uti **eftnr** torde **n** vara att fatta som **a**, liksom Ög. 140 har **eftar**, och framställa ett mellanstadium mellan **æftir** och **eftir**. Att det slutande [**a**] fattas i **kiaru**, måste bero på ristarens glömska.

Namnet **rikulfr** motsvarar namnet på *Rikulwær biscopær, ænsker at ædlum*, VGL IV, biskop i Skara, men namnet förekommer ock understundom annars i fsv. Namnet **kiarpar** är fsv. *Gærdhar*, se Lundgren.

Fonetisk transkription:

Rikulfr læt giarva kumbl þæssi æftir Gærdar, faður sin. Guð hialpi ond h[ans]!

Översättning: Rikulv lät göra detta minnesmärke efter Gärdar, sin fader. Gud hjälpe hans ande!

1. Ög. 139. Väster Tollstad (B. 923).

